

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Tadeusz Nowakowski

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: **D. R.**

przy udziale: **M. R. K.**

o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt X GCo 123/14

w przedmiocie zawieszenia postępowania

p o s t a n o w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt X GCo 123/14,

Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że wyrok zaoczny z dnia 26 lipca 2011r., sygn. akt X GC 104/10, nie został doręczony pozwanej. Z punktu 2 zarządzenia z dnia 26 lipca 2011 r. wynika, iż w stosunku do pozwanej wyrok ten został pozostawiony w aktach ze skutkiem doręczenia.

W konsekwencji w sprawie nie może zostać wydany europejski tytuł egzekucyjny. Sąd obowiązany był zawiesić postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania prowadzonego pod sygn. akt X GC 104/10.

Wnioskodawca złożył zażalenie na to orzeczenie, wnosząc o jego uchylenie

w całości i wydanie europejskiego tytułu egzekucyjnego ze względu na prawidłowe doręczenie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 26 lipca 2011 r.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że Sąd Okręgowy uzyskał poświadczenia władz Monako określające jeden adres pobytu i zamieszkania pozwanej w 2011 r.

w Monako. Sąd Okręgowy doręczył pozwanej pozew drugi raz prawidłowo

(po wcześniejszym doręczeniu do Niemiec) w 2011 r. na jej prawidłowy adres zamieszkania w Monako. Pozwana nigdy nie zgłosiła z jej wyłącznej winy

w Sądzie Okręgowym pełnomocnika procesowego ani pełnomocnika do odbioru poczty w Polsce, do czego była zobowiązana wg art. 1135⁵ k.p.c. Jak wskazał wnioskodawca, ponieważ Monako nie jest członkiem Unii Europejskiej, nie stosuje się w tym przypadku unijnych przepisów o doręczeniach, zatem w sprawie obowiązuje tylko prawo polskie. Sąd Okręgowy zgodnie z art. 1135⁵ k.p.c. dokonał prawidłowego doręczenia wyroku pozwanej. Prawidłowo zostało doręczone pozwanej również wezwanie do zapłaty kosztów, pozwana jednak nie dokonała zapłaty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i ocenę materiału sprawy dokonane przez Sąd Okręgowy.

W rozpatrywanej sprawie znajdują zastosowanie przepisy rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r.

w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. Urz. UE L 143 z 30 kwietnia 2004 r., s. 15-39). Z art. 795¹ § 1 k.p.c. wynika, że jeżeli tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia sądu, ugody zawartej przed sądem lub zatwierdzonej przez sąd spełnia warunki określone w przepisach odrębnych (czyli przepisach wskazanego rozporządzenia), sąd, który wydał orzeczenie albo przed którym została zawarta ugoda lub który zatwierdził ugodę, na wniosek wierzyciela wydaje zaświadczenie, że stanowią one europejski tytuł egzekucyjny, zwane dalej „zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego”.

Zgodnie z art. 1 rozporządzenia jego celem jest umożliwienie, poprzez ustanowienie minimalnych standardów, swobodnego przepływu orzeczeń, ugód sądowych oraz dokumentów urzędowych na obszarze wszystkich państw członkowskich, bez potrzeby wszczynania jakichkolwiek postępowań pośrednich w państwie członkowskim wykonania przed uznaniem i wykonaniem. Rozporządzenie daje podstawę wykonania wskazanych w nim tytułów egzekucyjnych, opatrzonych zaświadczeniem Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, w państwach Unii Europejskiej (z wyłączeniem Danii) jako państwach wykonania (art. 2 ust. 3 rozporządzenia). Przesłankę dopuszczalności wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego stanowi spełnienie w postępowaniu, w toku którego doszło do wydania orzeczenia, minimalnych standardów odnoszących się do doręczenia dłużnikowi pisma wszczynającego postępowanie lub mu równoważnego oraz odnoszących się do informowania dłużnika o jego uprawnieniach. Minimalne standardy dla procedur dotyczących roszczeń bezspornych określone zostały w rozdziale III rozporządzenia. Przepisy tego rozdziału przewidują możliwość doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie lub innego równoważnego za potwierdzeniem odbioru przez dłużnika (art. 13) lub bez potwierdzenia odbioru przez dłużnika (art. 14). Jedną z metod doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie lub równoważnego dokumentu oraz wszelkich wezwań na rozprawę bez potwierdzenia odbioru przez dłużnika jest złożenie dokumentu na pocztę lub we właściwym organie władzy publicznej, za pisemnym powiadomieniem o takim złożeniu pozostawionym w skrzynce pocztowej dłużnika, pod warunkiem że pisemne powiadomienie wyraźnie określa charakter dokumentu jako dokumentu sądowego lub skutek prawny powiadomienia jako skutkującego doręczeniem i powodującego uruchomienie biegu terminów (art. 14 ust. 1 lit. d rozporządzenia). Stosownie jednak do art. 14 ust. 2 rozporządzenia doręczenie w trybie art. 14 ust. 1 rozporządzenia nie jest dopuszczalne, jeżeli nie ma pewności co do adresu dłużnika.

Kolejne artykuły wskazanego rozdziału rozporządzenia dotyczą doręczenia osobom reprezentującym dłużnika (art. 15), należytego poinformowania dłużnika o roszczeniu (art. 16) i należytego poinformowania dłużnika o niezbędnych krokach proceduralnych wymaganych w celu zakwestionowania roszczenia (art. 17).

Według art. 18 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli w postępowaniu w państwie członkowskim wydania nie spełniono wymagań proceduralnych określonych w art. 13-17 rozporządzenia, brak takiej zgodności może być konwalidowany, a orzeczeniu może być nadane zaświadczenie ETE, o ile: orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi zgodnie z wymogami proceduralnymi według art. 13 lub 14 rozporządzenia; dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik był należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących zaskarżenia; dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosowanymi wymaganiami proceduralnymi.

Jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, w niniejszej sprawie wyrok zaoczny nie został doręczony stronie pozwanej zgodnie z przytoczonymi powyżej wymogami określonymi w rozporządzeniu w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych. Należy przyjąć, że pozostawienie orzeczenia z w aktach ze skutkiem doręczenia nie spełnia minimalnych standardów proceduralnych warunkujących wydanie zaświadczenia ETE. Nie doszło również do konwalidacji braku prawidłowego doręczenia.

W tym stanie rzeczy istniały podstawy do zawieszenia postępowania zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

MR-K